

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Bělecký Mlýn s.r.o.**, se sídlem Olomouc, Šemberova 66/9, zastoupeného Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem v Ostravě-Mariánských Horách, 28. října 219/438, proti žalované **Regionální radě regionu soudržnosti Střední Morava**, se sídlem v Olomouci-Hodolanech, Jeremenkova 1211/40B, zastoupené JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem v Olomouci, Koželužská 5, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 25.277,- Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michala Filouše, advokáta se sídlem v Olomouci, Koželužská 5.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované. Žalobce uvedl, že žádostí ze dne 31.1.2011 požádal žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen informační zákon) o umožnění prostudování projektů „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Penzion Lazce“, „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Jízdárna Lazce“, oba žadatele Ing. J. K. Prostřednictvím e-mailové komunikace bylo pracovníci žalované dohodnuto umožnění prostudování těchto materiálů v sídle žalované dne 24.2.2011 v 10 hodin. Žalobci však bylo v rámci tohoto jednání sděleno, že má k prostudování spisového materiálu vymezenu jednu hodinu a není mu povoleno z projektu pořizovat fotokopie ani poznámky. Jelikož žádosti o poskytnutí informace bylo vyhověno pouze zčásti za restriktivních podmínek, přičemž nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí dále požadovaných informací, podal žalobce dne 1.3.2011 stížnost na postup žalované ve smyslu ust. § 16a informačního zákona, kde namítal, že poskytnutí možnosti k prostudování projektů a získání relevantních informací v rozsahu jedné hodiny je naprosto nedostačující. Dále se domáhal poskytnutí informací ve formě umožnění prostudování a částečného okopírování podkladů ve věci „Podnikatelská infrastruktura a služby na území vymezeném oblastí podpory 3.1 – Olomouc; výzva č. 18/2010: Projekty doporučené Výborem Regionální Rady k dopracování dne 28.7.2010 (dále jen „Projekt 3.3.1“)“ a dále žalobce požadoval také poskytnutí informací ohledně dalšího postupu ve věci, když z projektů shora uvedených jezdeckých areálů odstoupil žadatel Ing. J. K. a měl být nahrazen nástupcem. Žalobce požadoval poskytnutí informací, jakým způsobem a podle jakého právního předpisu měl být nahrazen žadatel jako autor vítězného projektu jiným subjektem. Ředitel žalované zaslal žalobci na základě stížnosti neformální dopis – vyrozumění ze dne 16.3.2011, v němž sdělil, že žalovaná neprovádí výkon veřejné správy dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) a popsal dále status žalované. Rovněž zmínil, že žalovaná nevystupuje v postavení právně nadřazeném a autoritativně rozhodujícím vůči žadatelům o poskytnutí dotace. K poskytnutí dotací pak nedochází jednostranným právním aktem žalované, ale prostřednictvím smlouvy jako soukromoprávního úkonu. Dále bylo v dopise uvedeno, že limit jedné hodiny k prostudování požadovaných projektů byl žalobci poskytnut na základě uvážení žalované s ohledem na využívání pracovní doby jejích pracovníků. Požadavku žalobce na pořízení kopií nemohlo být vyhověno, neboť nahlížení do spisů jednotlivých projektů se neděje v režimu žádné procesní úpravy, která by ukládala povinnost umožnit žalobci nahlížejícímu do spisu pořídit si kopie. Díkce zákona o informacích byla naplněna tím, že žalobci byly požadované dokumenty zpřístupněny k prostudování. Ve vztahu k „Projektu 3.3.1“ žalovaná uvedla s odkazem na ust. § 15 informačního zákona, že žádosti žalobce nevyhoví, neboť se jedná o informace, které se vztahují k vnitřním pokynům žalované. V tomto dopise byl žalobce také poučen o možnosti podat proti němu odvolání. Ačkoliv žalobce odvolání podal dne 28.3.2011, nebylo o něm do dne podání žaloby rozhodnuto žádným způsobem upraveným zákonem o informacích. Na základě uvedeného se žalobce domáhal vydání rozhodnutí.

žadatel Ing. J. K. „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Jízdárna Lazce“, žadatel Ing. J. K. mimo jiné způsobem, kdy žalobci umožní v přiměřeném časovém rozsahu odpovídajícímu rozsahu obsažených informací, do těchto spisů nahlížet v sídle žalovaného a pořizovat si z těchto projektů výpisy, opisy a kopie, to vše ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalované se ukládá povinnost poskytnout žalobci veškeré informace obsažené v projektu 3.3.1 PODNIKATELSKÁ INFRASTRUKTURA A SLUŽBY NA ÚZEMÍ VYMEZENÉM OBLASTÍ PODPORY 3.1 – OLOMOUC; VÝZVA č. 18/2010: *Projekty doporučené Výborem Regionální rady k dopracování dne 28.7.2010*, tak jak jsou tyto blíže vymezeny v dopise žalované ze dne 16.3.2011, mimo jiné způsobem, kdy žalobci umožní v přiměřeném časovém rozsahu odpovídajícímu rozsahu obsažených informací, do těchto podkladů obsahující zmíněné informace, nahlížet v sídle žalované a pořizovat si z těchto projektů výpisy, opisy a kopie, to vše ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalované se ukládá povinnost poskytnout žalobci veškeré informace týkající se sdělení zvoleného postupu ve věci, kdy z projektů „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Penzion Lazce“, žadatel Ing. J. K. „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Jízdárna Lazce“, žadatel Ing. J. K. odstoupil žadatel Ing. J. K. Konkrétně se žalovanému ukládá povinnost poskytnout žalobci veškeré informace jakým způsobem a podle jakého právního předpisu došlo k nahrazení žadatele Ing. J. K. jakožto autora vítězného projektu jiným subjektem, tj. poskytnout žalobci informace mimo jiné obsažené v usnesení Výboru Regionální rady ze dne 28. července 2010 č. 149/VR17/10; informace obsažené v projektové žádosti reg. č. CZ. 1. 12/3.3.00/18.01153 a reg. č. CZ. 1. 12/š.3.00/18.01142 žadatele Ing. J. K.; informace obsažené v návrhu na záměnu nového žadatele – MORAVO trading, spol. s r.o.; informace z jednání Výboru Regionální rady, které se konalo dne 22. září 2010; a informace obsažené v usnesení č. 164/VR19/10, mimo jiné způsobem, kdy žalobci umožní v přiměřeném časovém rozsahu odpovídajícímu rozsahu obsažených informací, do podkladů obsahující zmíněné informace, nahlížet v sídle žalované a pořizovat si z těchto projektů výpisy, opisy a kopie, to vše ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení, jak budou určeny soudem, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce.

Žalovaná ve vyjádření poukázala na specifičnost svého postavení a předmětu své činnosti, jakožto subjektu sui generis, když podle ní není jednoznačné, zda je subjektem povinným poskytovat informace ve smyslu čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (Listina), když není státním orgánem ani územním samosprávným celkem. S ohledem na obsah judikatury vztahující se k informačnímu zákonu, zejména pak judikatury Ústavního soudu (nález III.ÚS 686/2002 ze dne 27.2.2003) se však přiklání k tomu, že pravděpodobně je subjektem povinným k poskytování informací dle informačního zákona. V další části vyjádření se žalovaná s odkazem na judikaturu Evropského soudního dvora vyjadřuje k otázce rozsahu poskytovaných informací. V této souvislosti rovněž zmiňuje čl. 37 nařízení Komise (ES) č. 1828/2006, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti, a to v souvislosti s ochranou osobních údajů. Dále žalovaná poukázala na proces posuzování projektových žádostí při rozhodování o poskytnutí dotace a poukázala na předčasnost žalobcovy žádosti o poskytnutí informací.

V posuzované věci již krajský soud rozhodoval, a to usnesením ze dne 30.8.2011 č.j. 22A 72/2011-48, kterým žalobu odmítl pro nedostatečnost petitu žaloby v návaznosti na požadavky ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.). Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22.2.2012 č.j. 4 Ans 6/2011-82, který nabyt právní moci dne 13.3.2012. Věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž byl krajský soud zavázán vyzvat žalobce k úpravě petitu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. Žalobce na základě výzvy soudu odstranil návrhem ze dne 30.9.2012 vadu žaloby ze dne 6.5.2011, a to tak, že navrhl, aby žalovaná byla povinna ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o odvolání žalobce, které žalobce podal dopisem ze dne 28.3.2011 a které je označeno jako „Věc: Vyjádření k nevyhovění žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“

Žalovaná se k úpravě petitu nevyjádřila.

Podle ust. § 79 odst. 1 věty první s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Ve věci krajský soud dále rozhodl meritorně, a to rozsudkem ze dne 6.12.2012 č.j. 22A 72/2011-126, tak, že uložil předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 28.3.2011 ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 23.5.2013 č.j. 4 Ans 2/2013-52, který nabyt právní moci dne 19.6.2013. Současně byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právními závěry učiněnými NSS ve zrušujícím rozsudku.

Z písemností předložených žalovanou krajský soud zjistil, že žalobce se žádostí ze dne 31.1.2011 obrátil na žalovanou za účelem získání informací podle informačního zákona ve vztahu k Projektu 3.3.1. a žádal o umožnění prostudování projektů „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Penzion Lazce, žadatel Ing. J. K.“ a „Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Jízdárna Lazce“ žadatel Ing. J. K. Žalovaná odpovědí ze dne 14.2.2011 za účelem poskytnutí požadovaných informací navrhla tři termíny. V podání ze dne 1.3.2011 doručeným žalované dne 2.3.2011 označeným „Věc: Žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“ žalobce uvedl, že dne 1.2.2011 mu bylo umožněno prostudování požadovaných projektů, ovšem pouze po dobu jedné hodiny, přičemž mu nebylo dovoleno z projektu pořizovat fotokopie a poznámky s tím, že se nejedná o správní řízení, není veden ve věci spis dle správního řádu a projekty jsou chráněny autorským zákonem. Žalobce uvedl, že s touto argumentací nesouhlasí a poukázal na ust. § 2 odst. 1 a 2 informačního zákona. Dále žalované vytkl časový limit jedné hodiny k prostudování projektů s žádostí o odůvodnění. Současně požádal, aby mu byl k prostudování a případnému částečnému okopírování předložen kompletní spis ve věci „Projekt 3.3.1“. Rovněž požadoval písemné vysvětlení, jakým právním předpisem či morální zásadou by měla v pozici vítěze souboje o veřejnou podporu v řadách desítek milionů korun stanout naprosto

odlišná osoba od původního žadatele. Žalovaná v písemné reakci ze dne 16.3.2011 ve formě úředního dopisu žalobci s odkazem na ust. § 14 informačního zákona žalobci sdělila, že neprovádí výkon veřejné správy ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu, takže na dotace z jejího rozpočtu není právní nárok. Řízení o udělení dotace není upraveno zákonem. Výběr projektů, kterým bude poskytnuta dotace, je prováděn na základě transparentních výběrových kritérií, která jsou žadatelům známa. Udělení dotace se neprovádí jednostranným právním úkonem žalované, ale uzavřením smlouvy podle obchodního zákoníku v případě, že žadatel splnil podmínky výzvy včetně eliminačních podmínek, dosáhl minimální bodové hranice, kdy velikost alokace na danou výzvu umožnila podporu jeho projektu. K časovému limitu jedné hodiny k prostudování požadovaných podkladů se žalovaná rozhodla na základě svého uvážení s ohledem na využívání pracovní doby svých pracovníků. Pokud bude žalobce na příště požadovat delší dobu, je možné jeho potřeby zohlednit. K požadavku pořizování kopií uvedla, že tuto formu poskytování informace žádnému žadateli v minulosti neumožnila, takže tak neučiní ani v případě žalobce. K žádosti o poskytnutí kompletního spisu „Projektu 3.3.1“ žalovaná rozhodla, že v tomto bodu v souladu s ust. § 15 informačního zákona žádosti žalobce částečně nevyhoví, neboť ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona jde o informace, které se vztahují k vnitřním pokynům povinného subjektu a tento postup je upraven interní dokumentací, která podléhá systémovému auditu nadřízených orgánů. V následném odstavci se uvádí, že toto rozhodnutí o částečném nevyhovění žádosti o informace je přezkoumatelné předsedou žalované. Proti rozhodnutí žalované o odmítnutí žádosti lze podat ve lhůtě 15 dnů od data doručení rozhodnutí odvolání v souladu s § 16 informačního zákona. Žalobce podáním ze dne 28.3.2011 označeném „Věc: Vyjádření k nevyhovění žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“ vyjádřil svůj nesouhlas se způsobem, jakým se žalovaná vypořádala s jeho stížností. Důvody svého nesouhlasného postoje vyjádřil v bodech 1 až 5 tohoto podání. Také následující čtyři závěrečné odstavce vyjadřují nesouhlas s přístupem a názory žalované. Závěrem žalobce uvedl, že využije veškerých právních nástrojů k tomu, aby požadované informace získal. Žalovaná v dopise ze dne 26.4.2011 žalobci sdělila, že jeho dopis ze dne 28.3.2011 doručený dne 11.4.2011 posoudila nejen podle názvu, ale i podle obsahu a důkladně zvážila, zda toto podání není odvoláním proti rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace ze dne 16.3.2011. Tato lhůta však marně uplynula dne 2.4.2011, resp. v pondělí dne 4.4.2011 a podání nenaplnuje ani obsahově znaky odvolání, tj. neobsahuje požadavek nápravy prvostupňového rozhodnutí, neobsahuje koherentní vyjádření požadavků ani odvolací důvod a zejména odvolací petit. Podání žalobce proto bylo vyhodnoceno jako jiné podání, na které bude odpovězeno ve lhůtě 30 dnů ode dne přijetí dopisu. Podáním ze dne 10.5.2011 se pak formou dopisu předseda žalované vypořádal s obsahem podání žalobce ze dne 28.3.2011. Žalobce reagoval vyjádřením ze dne 16.5.2011, v němž upřesnil, že své podání ze dne 28.3.2011 podal jako odvolání, což lze z jeho obsahu jednoznačně dovodit. Žalovaná postupovala podle něj nejen v rozporu se správním řádem, ale také s ust. § 16 odst. 3 informačního zákona. Žalovaná v dopise ze dne 10.6.2011 setrvala na svém názoru ohledně charakteru podání žalobce ze dne 28.3.2011.

Podle ust. § 15 odst. 1 informačního zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ust. § 16 odst. 1 informačního zákona proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.

Podle ust. § 20 odst. 4 informačního zákona pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

- a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
 - b) pro odvolací řízení a
 - c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení
- ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Podle ust. § 82 odst. 2 věty první a druhé správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Podle ust. § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

Podle ust. § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Podle ust. § 37 odst. 2 věty první, třetí a čtvrté správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Krajský soud se především zabýval otázkou, zda jsou naplněny procesní podmínky soudní ochrany ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. Po doplnění žaloby žalobcem je jednoznačné, že tento se domáhá vydání rozhodnutí ve věci samé, tj. vydání rozhodnutí o odvolání, za něž považuje své podání ze dne 28.3.2011. Tato procesní podmínka je tedy splněna.

Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení stanoví k ochraně proti nečinnosti. Podle ust. § 20 odst. 4 informačního zákona se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o ochraně před nečinností. Ochrana před nečinností je ve správním řádu upravena ust. § 80, podle kterého, nevydá-li správní

orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřizený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. V dalších odstavcích tohoto ustanovení jsou pak tato opatření a jejich podmínky blíže rozvedeny. V ustanovení odst. 3 se pak uvádí, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník. Žalobce podáním ze dne 16.5.2011 adresovaným žalované reagoval na obsah dopisu žalované ze dne 26.4.2011 a vyjádřil nesouhlas se závěrem, že jeho podání ze dne 28.3.2011 není považováno za odvolání, napadal konkrétní důvody, jimiž žalovaná argumentovala a poukázal na rozpor s informačním zákonem i se správním řádem také v otázce dodržování lhůt pro vydání rozhodnutí. V tomto postupu žalobce tedy spatřuje krajský soud jeho projev vůle směřující k vydání požadovaného rozhodnutí a má za to, že touto formou došlo k naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků daných procesním předpisem, neboť, toto podání mělo být žalovanou předloženo subjektu odpovídajícímu postavení nadřazeného správního orgánu (§ 80 správního řádu), kterým je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, v platném znění (dále jen zákon č. 248/2000 Sb.) příslušné ministerstvo, k přijetí opatření proti nečinnosti, což žalovaná neučinila.

Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda ve smyslu informačního zákona je žalovaná povinným subjektem k poskytování informací. V souladu s právní úpravou postavení regionálních rad regionů obsaženou v zákoně č. 248/2000 Sb., má krajský soud za to, že žalovaná má postavení veřejné instituce a jako taková je ve smyslu ust. § 2 odst. 1 informačního zákona povinným subjektem, který má zákonnou povinnost poskytovat informace vztahující se k předmětu její působnosti. Jestliže je žalovaná institucí zřízenou za účelem poskytování podpory regionálnímu rozvoji s cílem vyváženého rozvoje státu nebo územního obvodu kraje a vytváření podmínek pro koordinaci a realizaci hospodářské a sociální soudržnosti, pak nepochybně žádost žalobce o poskytnutí informací, jež se týkaly konkrétního projektu vybraného k poskytnutí dotace, je v přímé souvislosti s působností žalované. Se zdůrazněním specifčnosti postavení žalované, která nemá postavení správního orgánu ani samosprávného územního celku, lze zcela souhlasit, nicméně toto specifické postavení žalované nemá žádný dopad na práva a povinnosti vyplývající pro ni jako pro povinný subjekt z informačního zákona.

Nejbližší nadřizený správní orgán je podle § 89 odst. 1 správního řádu též odvolacím správním orgánem, nestanoví-li zákon jinak. Jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku, zákon č. 248/2000 Sb. výslovně nestanoví žádný správní orgán, který by byl nadřizeným správním orgánem či odvolacím správním orgánem regionální rady regionu soudržnosti či který by nad ní vykonával dozor. Avšak podle § 16 odst. 5 zákona č. 248/2000 Sb. se na vztah státu a regionální rady při činnostech upravených zákonem vztahují ustanovení o přenesené působnosti krajů obdobně. Dále NSS rozvedl: „Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády, která lze vyhledat na www.vlada.cz, „[s]lovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu“. Na vztah mezi státem a regionální radou regionu soudržnosti se tedy při činnostech upravených zákonem plně aplikují všechna v úvahu přicházející ustanovení zákona č. 29/2000 Sb., o krajích (krajské zařízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), která se týkají přenesené působnosti krajů“. Dále NSS poukázal na ust. § 92 odst. 1 zákona o krajích, podle kterého při výkonu přenesené působnosti jsou orgány územní samosprávy podřízeny

příslušnému ministerstvu. Podle § 92 odst. 2 zákona o krajích „[p]říslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží úseky státní správy vykonávané orgány územní samosprávy, řídí v rámci zákonů výkon státní správy vydáváním právních předpisů a směrnic; podmínkou platnosti směrnice je její publikace, ve výjimečném případě oznámení o vydání ve Věstníku vlády pro orgány krajů a orgány obcí“. Podle § 92a písm. a) zákona o krajích „[p]říslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží úseky státní správy vykonávané orgány kraje, přezkoumávají rozhodnutí orgánů kraje vydaná na úseku přenesené působnosti ve správním řízení; na přezkoumávání rozhodnutí orgánů kraje vydaných ve správním řízení se vztahují ustanovení správního řádu“. NSS následně uzavřel, že příslušným ministerstvem, do jehož působnosti náleží úsek státní správy vykonávaný regionální radou regionu soudržnosti, je ministerstvo pro místní rozvoj, které je podle § 14 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy ve věcech regionální politiky. Proto do jeho působnosti náleží i úkoly při podpoře regionálního rozvoje vyjmenované v § 11 odst. 1 zákona č. 248/2000 Sb. Dále NSS upřesnil, že „podle písmene e) tohoto ustanovení Ministerstvo pro místní rozvoj „zabezpečuje mezinárodní spolupráci na úseku podpory regionálního rozvoje a spolupráci s Evropskými společenstvími v oblasti hospodářské a sociální soudržnosti, včetně ordinace věcné náplně nástrojů pomoci a souvisejícího vypracování programových dokumentů, realizace programů a vyhodnocování průběhu jejich plnění“. Pro potřeby spojené s koordinací a realizací hospodářské a sociální soudržnosti, kterou se rozumí opatření k vyrovnávání rozdílů mezi regiony v rámci Evropských společenství, byly zřízeny právě regiony soudržnosti, jak vyplývá z § 2 písm. d) a § 15 zákona č. 248/2000 Sb. Regionální rada regionu soudržnosti je pak řídicím orgánem Regionálního operačního programu pro příslušný region soudržnosti, z něhož se čerpají prostředky na jeho rozvoj (§ 16 odst. 3, § 16e odst. 1 zákona o podpoře regionálního rozvoje, Nařízení rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21.6.1999, o obecných ustanoveních o strukturálních fondech.

NSS dále dovodil, že krajský soud již v předchozím zrušeném rozsudku učinil správný závěr, že podání ze dne 16.5.2011, v němž spatřoval opatření proti nečinnosti v rozhodování o odvolání žalobce ze dne 28.3.2011, měla žalovaná předložit ministerstvu pro místní rozvoj jako svému nadřízenému správnímu orgánu a pokud tak neučinila, došlo k vyčerpání prostředků stanovených k ochraně proti nečinnosti správního orgánu a ke splnění předpokladu pro podání žaloby podle § 79 a násl. s.ř.s. Žalobce však nesprávně označil za žalovaného správní orgán, který k rozhodnutí o jeho odvolání ze dne 28.3.2011 nebyl příslušný.

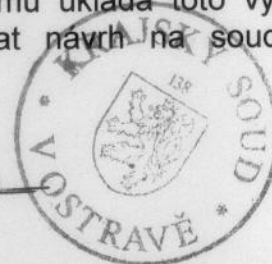
Podle ust. § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Označení žalovaného je tedy dispozitivním úkonem žalobce, který je pro určení okruhu účastníků řízení a tedy i pro soud závazný. Soud přitom není oprávněn uložit povinnost vydat rozhodnutí, jehož se žalobce domáhá, subjektu, který není k vydání takového rozhodnutí příslušný. Žalobce se úpravou petitu ze dne 30.9.2012 domáhal rozhodnutí, aby žalovaná byla povinna ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o odvolání žalobce, které žalobce podal dopisem ze dne 28.3.2011. S ohledem na shora uvedenou právní argumentaci, z níž vyplývá, že žalovaná není subjektem, jemuž by bylo možno uložit takovou povinnost, krajský soud žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalované vznikly náklady v souvislosti s právním zastoupením, a to za 4 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 4x režijní paušál po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění platném do 31.12.2012 [§ 6 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 citované vyhlášky], dále za 2 úkony po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění [§ 6 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3] a dále za cestovné advokáta osobním automobilem z Olomouce do Ostravy a zpět v souvislosti s jednáním před krajským soudem konaným dne 24.1.2012 ve výši 1.744,- Kč a dne 3.10.2013 ve výši 1.546,- Kč (sazba základní náhrady jízdného činí s účinností od 1.1.2012 3,70 Kč a s účinností od 1.1.2013 3,60 Kč – § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v příslušných zněních). Odměna právnímu zástupci žalované tak činí částku 20.890,- Kč, která byla podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního předpisu, a to na částku 25.277,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalobci k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 154 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovanou zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalovanou v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

2013
V Ostravě dne 3. října 2010

oprávněná dne
- 7 - 11 - 2013
Javorová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem **53876824-55194-131112124611**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z **10** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: **bez zajišťovacího prvku**

Ověřující osoba: **Dagmar Karkošková**

Vystavil: **Krajský soud v Ostravě**

v Ostravě dne 12.11.2013

53876824-55194-131112124611